

vrati, da je bila gneča. Ko prihité pod nebo, opazijo veliko rdečo zarjo, ki je bliskala in vsplamtevala, da se je skoraj videl plamen. Videti je bilo to prav na strani, kjer je bil dom Logarjev.

„Ti sveta Mati Božja!“ zavpijejo ženske, moški pa kar hitro na noge in pohité gori v klanec, branit nesreče. Ves prestrašen skoči tudi Janez po Anico, kar ga Anica nekoliko zamudi:

„Janez, malo še počakaj! Odvzemi mi venec z glave, da bom mogla nositi vodo. Saj bo hitro, — ti Bog nam pomagaj!“

Par trenutkov se Janez pomudi, da odveže trak pri vencu, nato pa odhiti, kolikor je mogel, za drugimi.

Na hrib dospevši, opazijo naglo, da je v ognju lesena kočica doma, v kateri so imeli Logarjevi shranjeno praprot. Plamen se je vspenjal močno; bilo se je bati, da ne doseže bližnjega skednja.

„Sreča, da vleče nasprotni veter nekoliko, pa da je še sneg na strehi“, mislil si je Janez.

„Ali skozi deske je pač lahko mogoče, da se slama vname. Da bi bilo na mestu le par pridnih rok, ki bi sneg metale na opaž, med tem bi praprot večinoma zgorela! Kaj dela le Šimon, ki je doma ostal?“

Tako si je mislil v naglici pa hitel z drugimi po rdečkasto razsvetljeni gori. Pot se je vila na okoli ob rebri mimo stare kočice, ki je bila last Toneja, postarnega kolarja.

Zraven je tudi stanoval Jurij Grebenčev, ki mu je bil zet. Od kočice naprej nekoliko nad studencem je bila pot ravna, dokler ni pri „starem jesenu“ prišla iz redkega gozda na plano. Nocoj je bila pot še v gozdu razsvetljena, ker odtod ni bilo več daleč do Logarja.

Naši znanci so trumoma prihiteli do „starega jesena“, kjer se ob nekaj spotakne Janez. Ožrši se natančneje, opazi, da je človeško truplo, še mehko. Skloni se, bilo je še gorko, le dihanje je bilo slabo. Žila je še utripala.

Janez je hitel naprej, drugih nekaj pa se je pomudilo pri ponesrečencu, katerega so

spoznali za — Grebenčevega Jurija. Med tem je požar pojenjeval, zato so nekateri sklenili tega siromaka zanesti domov. Jeden je skočil po sani h kočici, nanje so vrgli nekaj vej in tako so ga peljali domov.

* * *

Jurijeva žena je to noč ves čas bedela zraven bolnega otroka. Ta je prva opazila

ogenj pri Logarju in vzbudila moža. Mož je prvi hitel, da bi branil.

A nesrečnež ni došel do Logarja, ker pri „starem jesenu“, se je nekaj zamajalo, tresk na glavo, in — Juri se ni spominjal več, kaj se je še godilo.

Uboga žena se je silno prestrašila, ko so pri vratih tuji glasovi zaklicali, naj odpre. Še bolj pa jo je pretreslo, ko je videla, da

so ji moža prinesli — nezvestnega! Dosti dela je bilo, predno so z drgnjenjem in z zdravili moža zopet obudili k zavesti.

O nesreči ni vedel skoro nič, pač pa je tožil o bolečinah v glavi, na kar so nemudoma poklicali po zdravnika.

Ta je došel proti jutru in bolnika kmalu preiskal. Spoznal je, da je Juriju lobanja — počena. „To izvira od močnega udarca“ je

Slikal Gabrijel Max.

Priprošnja.

Fot. in zal. 1893 Fr. Hanfstaengl, Monkov.